

konverterede for at komme til at arbejde i Ko. Vi vide jo ogsaa, at Omkostningerne ved de smaa Laan ere forholdsvis de største. Det ligger jo i Sagens Natur; Pantebogsattesten er jo lige stor, enten det er en større eller mindre Eiendom, og Thinglæsningsgebyret er forholdsvis større for en lille end for en større Eiendom. Jeg tror det er Grunde, der tale for, at man giver denne Forlængelse.

Med det Samme, jeg har Ordet, kunde jeg ønske at gjøre et Spørgsmaal til den ærede Finantsminister denne Sag vedrørende. Naar, om jeg saa maa udtrykke mig, kun en Del af en Mand's Gjæld konverteres, eller for at nævne et Exempel en Mand kun har 800 Kr. gammel Gjæld, som han ønsker omsat og altsaa skal udbetale, men i Alt vil laane 1,600 Kr., saa bliver han jo fri for Stempelafgiften og Thinglæsningsgebyret for de 800 Kr., men hvorledes forholder det sig med Pantebogsattesten? Efter hvad der er mig bekendt, er der Steder, hvor man har negtet at tilbagebetale Beløbet for Pantebogsattesten. Men det forekommer mig egentlig ikke, at § 4 hjemler dette. Jeg kunde derfor ønske i saa Henseende at høre den ærede Finantsministers Mening, da der jo, selv om Loven ikke forlænges, endnu er en Tidsfrist tilbage. Det hedder i § 4: „Betaling for de Pantebogsattester, der ere benyttede til Ordningen af de nævnte Laansager, tilbagebetales“. Det forekommer mig derfor, at Udgiften ved Pantebogsattesten, der netop ved smaa Laan spiller en stor Rolle, i det Hele maatte tilbagebetales, naar det Tilfælde indtræder, at en Mand omsætter et Laan saaledes, at han udbetaler 800 Kr., men laaner 1,600 Kr. Jeg kunde derfor ønske at høre den ærede Ministers Mening derom. — Jeg erkjender forresten at i andre Tilfælde, som have været omtalte i det andet Thing, saa kan Loven ikke komme til Anvendelse. Jeg erkjender, som sagt, at det er muligt, at den ærede Finantsminister har været nødsaget til at gaa den Vej, idet han dog selv forøvrigt under Forhandlingerne har paavist Veiene, ad hvilke saadanne Ulemper kunne fjernes. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre Fremme, idet jeg helst ønsker, at man beholder denne Tidsfrist, her er fastsat, men i alle Tilfælde haaber jeg, at man i det Mindste giver nogen Forlængelse, navnlig af Hensyn til de smaa Eiendomsbesiddere og den Lov, som jeg nylig nævned.

Schlegel: Jeg skal tillade mtg at anbefale, at man forkaster dette Lovforslag.

Jeg var i Fjor Ordfører for Udvalgets Flertal, der den Gang ligeledes indstillede Forslaget til Forkastelse, og jeg fremhævede den Gang som Motivering, at det ikke var os muligt at se, at der var nogen Grund til at fritage dem, som ville benytte de nuværende gode Konjunkturer til at faae en Rentensættelse for de dermed forbundne Udgifter, naar man dog samtidig fastholdt, at Eiendomsbesidderne under de vanskelige Forhold skulde betale disse Afgifter ved nye Laan; thi dette var jo i Virkeligheden at begunstige de velstaaende, medens man fastholdt Afgiften for alle de fattigere Eiendomsbesiddere. Man vedtog imidlertid Forslaget, som det forelaa, idet man mente, at man burde give Eiendomsbesidderne en Velighed til at benytte gunstige Konjunkturer, og at man burde lette dem dette saa meget som muligt. Den ærede Landsthingsmand, som først talte, sagde, at Loven var en Opfordring til de Eiendomsbesiddere, som kunde ønske at benytte Konverteringen til hurtigt muligt at tage Beslutning herom. Jeg kan nu ikke se, at det er nogen Grund til at forlænge Loven, thi de have nu havt halvandet Aar til at tage denne hurtige Beslutning, og naar de nu ikke i disse halvandet Aar have kunnet beslutte sig, synes det mig ikke, at disse Folk fortjene nogen særlige Begunstigelse. Derimod har Loven givet Anledning til megen Forstyrrelse i alle Regnskabsforhold for Retsbetjente. Jeg har selv erfaret, hvor vanskeligt det er ved Hof- og Stadsretten. Det er desuden et Tab for Statskassen, og jeg ser virkelig ikke, at der er nogensomhelst Grund til at hjælpe paa dem, som siges ikke at have kjendt Loven i Forveien. Jeg veed ikke, hvorledes Folk skulle komme til at kjende en Lov, naar de ikke læse Aviser. Jeg synes oprigtig talt, at der i saa Fald burde tilføies en Paragraf, hvorved Finantsministeren forpligtedes til at tilsende enhver Eiendomsbesidder i Landet i et anbefalet Brev et Exemplar af Loven. Ellers komme vi ikke videre, thi de Folk ville formodentlig vedblivende være uvidende om Loven. Jeg ser altsaa ikke, at der er nogen Grund til at forlænge Loven. Den var en overordentlig Begunstigelse, og den synes jeg ikke, vi skulle udvide. Jeg tillader mig derfor at anbefale Thinget at forkaste dette Forslag.

Orenbøll: Jeg kan i det Hele henholde mig til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem, som sidst talte; navnlig det Punkt i hans Foredrag, som imødegik det, der var udtalt af den ærede 1ste Landthingsmand for 8de Kred's (Breinholdt) forekom